

РЕШЕНИЕ

№ 17482

гр. С., 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело № 20231110115153 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу Х. К. И. и Р. М. И., с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответниците, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „Красно село“, бул. „Х.“ бл. 2, ет. 5, ап. 15, аб. № 115162. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответниците за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена. Иска се от съда да постанови решение, с което да **признае за установено**, че всеки от ответниците поотделно му дължи следните суми: сумата от **105.52 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **16.09.2022 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **15,06 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 19.08.2022 г.**, сума в размер на **15,26 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.08.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **16.09.2022 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **3,06 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода **01.10.2019 г. до**

19.08.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 43961/2020 г. по описа на СРС, 56 състав.

Ответниците в отговора на исковата молба оспорват иска по основание. Оспорват наличието на облигационна връзка с ищеца, като твърдят, че имотът не е топлоснабден. Считат, че исковите претенции следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Бруната“ ЕООД твърди, че за процесния период и имот дяловото разпределение е извършено в съответствие с действащите нормативни актове. Счита предявените искове за основателни.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на исковите:

Допустимостта на предявените искиви претенции, предвид релевирането им по реда на чл. 422 ГПК, се обуславя освен от наличието на общите процесуални предпоставки, още и от наличието на специалните такива, а именно подаването на възражение от длъжника в срока по чл. 414 ГПК, предявяването на установителните искове в едномесечен срок от уведомяването на кредитора, както и от тъждество между вземането по заповедта за изпълнение и претендираното в исковото производство.

В законоустановения срок за подаване на възражение срещу заповедта за изпълнение е постъпило такова от Х. К. И. и Р. М. И..

Установителните искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК са подадени в рамките на законоустановения едномесечен срок. Горните съображения обуславят извод за допустимост на производството предвид наличието на общите и на специалните процесуални предпоставки.

По исковите с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове, по които се претендира цената по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергавания довода за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период или прекратяване на правоотношението.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковите са основателни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване **са подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

От приложен по делото Нотариален акт за собственост на апартамент (жилище) по чл. 55 г ЗПИНМ от 18.02.1963 г. (л. 18) се установява, че Костадин И. Николов е придобил правото на собственост върху имот, представляващ апартамент № 15, бл. 2, ет. 4, находящ се в гр. С., ж.к. „Х.“.

От удостоверение за съпруг/а и родствени връзки (л. 16) се установява, че Костадин И. Николов, починал на 12.01.1980 г., е баща на Х. К. И. – ответник по делото, че майка на последния е Василка Х.ва Николова, починала на 25.12.2002 г., а негова съпруга – ответницата Р. М. И.. Имотът е придобит преди влизане в сила на СК от 1968 г., с който за пръв път е уреден в българското законодателство режимът на съпружеска имуществена общност, като по силата на чл. 103 СК (1968 г., отм.) и при съобразяване на възмездния характер на придобивното основание – продажба по реда на чл. 55 г ЗПИНМ, имотът е в режим на съпружеска имуществена общност – имуществата, които са придобити възмездно от един от съпрузите по време на брака преди влизане в сила на СК от 1968 г. (отм.), когато бракът е заварен от този кодекс, са съпружеска имуществена общност, а не лична собственост на придобилия ги съпруг.

Със смъртта на Х. К. И. и по аргумент от чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 14, ал. 7 СК (1968 г., отм.), собствеността върху имота е притежавана от преживялата съпруга Василка Николова и сина и ответник по делото Х. К. И..

С нотариален акт за дарение на недвижим имот № 80, том LLLXLVII, дело 38624/1997 г. от 27.11.1997 г., собствениците са дарили имота на Калин Х.в И., като по отношение на предишните собственици Х. К. И. и Василка Х.ва Николова е запазено пожизнено право на ползване върху имота, а спрямо Р. М. И. – е учредено такова.

Следователно в случая извода за наличие на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните по делото и качеството на ответниците на потребители на топлинна енергия, се обосновава въз основа на така очертаната нормативна уредба с оглед качеството им на вещни ползватели на имота. Както бе посочено, Василка Николова е починала, поради което към настоящия момент отговорността за задълженията, свързани с ползване на имота, е в тежест ответниците.

Установено е по делото също така, че по отношение на процесния недвижим имот, намиращ се в сграда в режим на етажна собственост, е налице и решение на етажната собственост за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа. В случая обстоятелството е доказано от приложения по делото договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и протокол от проведено Общо събрание на собствениците на ЕС, находяща се в гр. С., ж.к. „Красно село“, бул. „Х.“ бл. 2, с което етажните собственици са взели решение да се сключи договор с дружество, извършващо услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост.

С доклада по делото на основание чл. 153 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата, че процесният имот е присъединен към топлопреносната мрежа, същият е топлоснабден и до него през релевиращия период е доставяна топлинна енергия на стойността, посочена в исковата молба, както и че е извършвана услугата дялово разпределение, за която е начислена сума на сочената стойност.

На основание чл. 155 ГПК като служебно известно е обявено обстоятелството, че ОУ на ищеца за продажба на топлинна енергия на битови клиенти, касаещи процесния период, са влезли в сила.

Въз основа на гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение процесния обект.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебнотехническа експертиза (л. 80 - 87), което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т. нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията се отчитат ежемесечно. Дружеството „Бруната“ ООД е извършвало разпределение на топлинната енергия в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в сградата. По данни на фирмата за дялово разпределение /ФДР/ през процесния период в апартамента не е имало монтирани отоплителни тела, съответно не са монтирани топлоразпределители, като в имота има водомер за топла вода, по който се отчита разхода на същата. За периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. ответниците не са осигурили достъп на фирмата за ДР за проверка в имота и отчет на водомера. Процесният имот е с отопляем обем от 157 м³, на базата на който се разпределя енергията, отдадена от сградната инсталация. В заключение вещото лице посочва, че в имота не се начислява топлинна енергия за общи части, за отопление на имота от отоплителни тела, както и за загряване на топла вода. Този извод на вещото лице съответства на оспорванията на ответниците, които заявяват, че отоплението на имота, включително подгръването на топлата вода, не се извършват от ищеца по делото. Както вещото лице сочи в заключението и обяснява при изслушването устно в съдебно заседание, начислената топлинна енергия е само за сградна инсталация. Според заключението за процесния период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. е начислена топлинна енергия за сградна инсталация на обща стойност от 211,04 лв.

По делото е изслушано и заключението на съдебно-счетоводна експертиза (л.90 - 96), което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Според заключението на съдебно-счетоводната експертиза вземанията на ищеца за главница за доставена топлинна енергия за периода 05.2019 г. – 04.2021 г. са в размер на 211.03 лв., 30.51лв такса за дялово разпределение, и мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия в размер на 30,18 лв.

Според вещото лице в счетоводството на ищеца не са налице данни за плащане на процесните суми за имота, което обуславя основателност на исковите претенции за главница за доставена топлинна енергия срещу всеки от ответниците за пълния предявен размер – за сумата от 105,52 лв.

Върху тази сума се дължи и законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 16.09.2022 г., до окончателното плащане.

По делото не се твърди и не се установява посочените суми да са погасени чрез плащане.

По делото ищецът претендира от ответника и вземане за възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.08.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 16.09.2022г. до окончателното плащане.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете срещу ответниците са основателни. Съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото писмени доказателства се установява, че през процесния период е бил сключен договор за дялово разпределение с лице, регистрирано по реда на чл. 139а от ЗЕ, и че тази услуга е извършвана от него. От таблица № 3 от заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че начислената сума за услугата дялово разпределение за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2021 г. е в размер на 30,51 лв. Не е установено плащане на процесната сума.

Следователно искът срещу всеки от ответниците следва да се уважи за сумата от **15,26 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.08.2019 г. – 30.04.2021 г.** Върху тези суми се дължи и законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

По отношение на претендираната мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия съдът взе предвид, че през процесния период за 01.08.2019 г. – 30.04.2021 г. са приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия на „Т. С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. С., в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъде поставен ответникът в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/.

Предвид изложеното, искът за заплащане на обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия следва да се уважи за сумата от 15,06 лв. срещу всеки от ответниците.

Искът за мораторна лихва върху възнаграждението за дялово разпределение, следва да се отхвърли като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

По разноските:

При този изход на спора и предвид направено искане за присъждане на разноски право на такива има ищецът, съразмерно на уважената част от исковете.

Разноските, които претендира ищецът възлизат на обща стойност от 625 лв. в исковото производство и 75 лв. в заповедното производство.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците Х. К. И. и Р. М. И. следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сумата от 611,23 лв., представляваща разноски направени в исковото производство, и сумата от 73,35 лв., представляваща разноски направени в заповедното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искиове, че Х. К. И., ЕГН ***** дължи на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **105.52 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **16.09.2022г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата **15,26 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.08.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **16.09.2022 г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от сума в размер на **15,06 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 19.08.2022 г.**,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „Х.“, бл. 2, ет. 4, ап. 15, аб. № 115162 и за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 506611/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове, че Р. М. И., ЕГН ***** дължи на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **105.52 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **16.09.2022г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата **15,26 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.08.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **16.09.2022 г.** до изплащане на вземането

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от сума в размер на **15,06 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 19.08.2022 г.**,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „Х.“, бл. 2, ет. 4, ап. 15, аб. № 115162 и за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 506611/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Х. К. И., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **3,06 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода **01.10.2019г. до 19.08.2022 г.**, като неоснователен,

която сума се отнася до топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „Х.“, бл. 2, ет. 4, ап. 15, аб. № 115162 и за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 50661/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Р. М. И., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **3,06 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода **01.10.2019г. до 19.08.2022 г.**, като неоснователен,

която сума се отнася до топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „Х.“, бл. 2, ет. 4, ап. 15, аб. № 115162 и за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 50661/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Х. К. И., ЕГН ***** и Р. М. И., ЕГН ***** да заплатят на Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сума в размер на **611,23 лв.**, представляваща разноски в исковото производство, и сума в размер на **73,35 лв.**, представляваща разноски в заповедното производство.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца – „Бруната“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен

срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____